

odst. 2 a § 4 odst. 3 téhož zák.) — t. j. dle vl. nař. č. 104/27 — do II. služ. třídy zařazení budou, a nemá ustanovení toto žádného vztahu k předpisům o převodu do platů dle zák. č. 103/26 ke dni 1. ledna 1926, zejména k předpisu § 199.

Z toho, že podle Věcného věšníku 1926 č. 35 čl. 368 (č. I. 2 lit. b) mají se oni důstojníci správní služby, kteří absolvovali výše řečenou dvouletou školu, zařaditi do II. služ. třídy, ačkoli patřili také do V. postupové skupiny, nevznikl, jak stížnost míní, st-li nárok na podobné zařazení, neboť těmto podmínkám st-li nevyhovuje.

Byl-li tedy st-li přiznán při platovém převodu služební plat dle III. služ. třídy, nelze v tom shledati nezákonnost.

Č 8322.

D á v k a z n á j e m n é h o : J a k j e s t v y m ě ř i t i d á v k u z č i n ž o v n í h o d n o t y n a t u r á l n í h o b y t u ?

(Nález ze dne 20. prosince 1929 č. 23.165.)

V ě c: Mlékařské družstvo t., z. sp. s r. o. v T., proti okresní správní komisi v Táboře o dávkou z nájemného.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Proti plateb. rozkazu starosty města T. z 23. května 1927, jímž byla vyměřena stěžujícímu si družstvu obecní dávka z nájemného, bylo podáno odvolání, ježto dávka ta z nájemného upraveného 400 Kč, 230 Kč a 600 Kč předpisuje se neprávem ve výši 12% na místě 3% ze 400 Kč a 230 Kč a 5% ze 600 Kč. Odvolání bylo v pořadí instančním žal. úřadem zamítnuto. — — — —

O stížnosti uvážil nss toto:

Paragraf 1 dávk. prav. platných pro město T. a upravených v tomto směru podle vzorných pravidel vydaných nař. č. 142/22, stanoví v posledním odstavci: »Sazba se řídí výší nájemného (činžovní hodnoty), placeného z každého jednotlivého bytu, jednotlivé místnosti nebo souboru místností, pro sebe pronajatých. Užívá-li však táž osoba nebo několik osob ve společné domácnosti žijících v témže domě několika bytů nebo i jednotlivých místností, jest vyměřiti dávkou sazbou připadající na úhrnné nájemné «činžovní hodnotu).«

Žal. úřad použil na daný případ ustanovení posléze uvedeného vycházeje z právního názoru, že Mlékařské družstvo dlužno pokládati za uživatele i oněch bytů, které jako byty naturální poskytuje svým zaměstnancům. S názorem tím nemohl nss souhlasiti.

Názor žal. úřadu byl by správný, kdyby dávk. pravidla stála na stanovisku, že — pokud jde o dávkou z nájemného — sluší majitele domu pokládati za uživatele také oněch bytů, které jako byty naturální dal svým zaměstnancům. Takovému pojetí odporuje však zřejmě ustanovení § 2 bodu 2 dávk. prav. Dle § 2 bodu 1 dávk. prav. jest povinen platiti dávkou každý, kdo má místnosti přímo od majitele (trvalého uživatele) domu najaty anebo komu byly místnosti bezplatně přenechá-

ny, pokud nejde o byty naturální (č. 2), dle bodu 2 téhož ustanovení pak každý držitel naturálního bytu, jestliže majitel (trvalý uživatel) domu jest povinen z tohoto bytu přiznati nájemné neb činžovní hodnotu. Uvádí-li předpis posléze citovaný držitele naturálního bytu jako samostatný subjekt dávkou povinný, je patrné, že za uživatele naturálního bytu ve smyslu dávk. pravidel nepokládá majitele domu, zaměstnavatele, nýbrž zaměstnance samého, jemuž byt jako byt naturální byl dán k používání. Z toho plyne pak důsledek, že nelze nájemné z těchto bytů naturálních sčítati ve smyslu § 1 posl. odst. věty 2 s nájemným (činžovní hodnotou) připadajícím na místnosti používané přímo zaměstnavatelem.

Vycházel tudíž žal. úřad z nesprávného názoru. — — — —

Č. 8323.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitosti (Slovensko): Je od dávky osvobozen převod nemovitosti dražbou, provedenou na základě soudního smíru za účelem zrušení spoluvlastnictví?

Nález ze dne 20. prosince 1919 č. 23.166).

Prejudikatura: Boh. A 7508/28.

Věc: Serena Th. ve S. proti župnímu úřadu v Lipt. Sv. Mikuláši o dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušují pro nezákonnost.

Důvody: Podáním z 27. března 1924 žádala Elsa M. na základě soudního smíru, uzavřeného ve sporu o zrušení spoluvlastnictví, o nařízení soudní dražby společné nemovitosti v pozemkové vložce č. . . . kat. obce N. Okr. soud ve Sp. jako úřad vedoucí pozemkové knihy pak nařídil výměrem z 28. března 1924 veř. soudní dražbu nemovitostí, která byla povolena s podmínkou, že nemovitosti nesmí býti vydraženy pod $\frac{2}{3}$ stanovené vyvolací ceny 123.883 Kč (§ 26 zák. čl. XLI: 1908), že dražitelé musí složit 10% vadium (§ 42 zák. čl. LX: 1881), draž. podmínky podepsati (§§ 147, 150, 170 cit. zák. čl., § 21 zák. čl. XLI/1908), jakož i pod dalším ustanovením ve smyslu §u 10 zák. čl. XXX: 1889, zák. čl. XXIII:1898, § 21 zák. čl. XLI:1908, § 15 zák. čl. XV:1911, §§ 25 a 27 zák. čl. XLI:1908, bodu 7., §§ 147, 150 zák. čl. LX:1881. §§ 132, 152, 180, 184 185 zák. čl. LX:1881. Nemovitosti ony byly pak 10. října 1924 vydraženy Pavlem J. za 111.000 Kč.

Plat. rozkazem ze 16. března 1925 byla vyměřena dávka z přírůstku hodnoty nemovitosti a podotčeno, že vyměřující úřad nemohl vzíti v úvahu § 3 bod 2 dávk. pravidel, poněvadž toto ustanovení se nevztahuje na zrušení spoluvlastnictví. Tento plat. rozkaz byl v cestě instanční nař. rozhodnutím potvrzen. — — — —

O stížnosti nss uvážil:

Žal. úřad prohlásil, že sporný převod podléhá dávce, vycházející z názoru, že nejde o nucenou dražbu, kdežto st-lka namítá, že jde o ta-